

Ο ΠΡΩΤΟΣ
ΚΑΚΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
MIRANDA
JULY

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

MIRANDA JULY

Ο ΠΡΩΤΟΣ
ΚΑΚΟΣ

Μετάφραση
Χαρά Γιαννακοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΚΟΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: *THE FIRST BAD MAN*

Συγγραφέας: Miranda July

Μετάφραση: Χαρά Γιαννακοπούλου

Διόρθωση: Δημήτρης Παπακώστας

Copyright © 2015, Miranda July

All rights reserved

in addition to any copyright line that may be required to establish copyright in the actual translation.

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-333-6

Για τον Michael Chadbourne Mills

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Πήγα με το αμάξι στο ιατρείο σαν να πρωταγωνιστούσα σε ταινία από εκείνες που έβλεπε ο Φίλιπ – παράθυρα κατεβασμένα, μαλλιά ν' ανεμίζουν, ένα μόνο χέρι στο τιμόνι. Όταν σταμάτησα στο κόκκινο, κράτησα το βλέμμα μου στυλωμένο μπροστά. Όλο μυστήριο. *Ποια είναι αυτή;* θ' αναρωτιόντουσαν οι άνθρωποι. *Ποια είναι αυτή η μεσήλικη γυναίκα στο μπλε Χόντα;* Διέσχισα το υπόγειο πάρκινγκ κι έφτασα στο ασανσέρ. Πάτησα το 12 με δάχτυλο που φανέρωνε άνεση, παιχνίδι. Δάχτυλο έτοιμο για όλα. Με το που έκλεισαν οι πόρτες, κοιτάχτηκα στον καθρέφτη της οροφής και πρόβαρα τις πιθανές εκφράσεις που θα έπαιρνε το πρόσωπό μου αν ο Φίλιπ ήταν στην αίθουσα αναμονής. Έκπληξη θα έδειχνα, αλλά όχι υπερβολική, και φυσικά εκείνος δε θα βρισκόταν στο ταβάνι, οπότε ο λαιμός μου σίγουρα δε θα ήταν τόσο τεντωμένος. Μέχρι το τέρμα του διαδρόμου πρόβαρα την έκφραση. Α! Α, γεια! Να η πόρτα.

ΔΡ ΤΖΕΝΣ ΜΠΡΟΓΙΑΡ
ΧΡΩΜΑΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Την άνοιξα με άνεση.
Φίλιπ πουθενά.

Μου πήρε λίγη ώρα να συνέλθω. Παραλίγο να κάνω στροφή επιτόπου και να γυρίσω σπίτι μου – αλλά έτσι δε θα μπορού-

σα να τον πάρω τηλέφωνο μετά και να τον ευχαριστήσω που μου σύστησε το γιατρό. Η γραμματέας μου έδωσε ένα χαρτί να συμπληρώσω τα στοιχεία μου. Κάθισα σε μια πολυθρόνα. Δεν είχε πουθενά που να ρωτάει ποιος με σύστησε στο γιατρό, οπότε απλώς έγραψα πάνω πάνω *Με έστειλε ο Φίλιπ Μπέτελχαϊμ*.

«Δε θα πω ότι είναι ο καλύτερος του κόσμου», είχε πει ο Φίλιπ στη φιλανθρωπική εκδήλωση της Όπεν Παλμ. Φορούσε ένα γκριζο κασμιρένιο πουλόβερ που ταίριαζε με το μούσι του. «Γιατί υπάρχει ένας χρωματοθεραπευτής στη Ζυρίχη που τον ανταγωνίζεται άνετα. Όμως ο Τζενς είναι ο καλύτερος στο Λος Άντζελες, και σίγουρα ο καλύτερος στη δυτική ακτή. Εμένα μου θεράπευσε τους μύκητες στα πόδια». Σήκωσε το πόδι του κι αμέσως το ξανακατέβασε, πριν προλάβω να το μυρίσω. «Τον περισσότερο καιρό είναι στο Άμστερνταμ, οπότε είναι πολύ επιλεκτικός με τους ασθενείς που θα δει εδώ. Πες του ότι σ' έστειλε ο Φίλιπ Μπέτελχαϊμ». Έγραψε το τηλέφωνό του σε μια χαρτοπετσέτα κι απομακρύνθηκε από κοντά μου χορεύοντας σάμπα.

«Με έστειλε ο Φίλιπ Μπέτελχαϊμ».

«Ακριβώς!» μου φώναξε από μακριά. Την υπόλοιπη βραδιά την πέρασε στην πίστα.

Κοίταξα τη γραμματέα – τον γνώριζε τον Φίλιπ. Ίσως να είχε μόλις φύγει – ή να ήταν μέσα με το γιατρό εκείνη τη στιγμή. Αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Στερέωσα τα μαλλιά μου πίσω από τ' αυτιά κι έμεινα να κοιτάζω την πόρτα του ιατρείου. Ύστερα από ένα λεπτό βγήκε μια ψιλόλιγνη γυναίκα μ' ένα αγοράκι. Το μωρό κρατούσε ένα κορδόνι με έναν κρύσταλλο στην άκρη και τον κουνούσε. Κοίταξα να δω αν είχα κάποια ιδιαίτερη σύνδεση μαζί του, ισχυρότερη απ' το δεσμό που είχε με τη μητέρα του. Όχι.

Ο Δρ Μπρόγιαρ είχε σκανδιναβικά χαρακτηριστικά και φορούσε μικροσκοπικά, επικριτικά γυαλιά. Όσο διάβαζε το χαρτί που είχα συμπληρώσει, εγώ καθόμουν σ' ένα χορταστικό δερμάτινο καναπέ απέναντι από ένα χάρτινο γιαπωνέζικο παραβάν. Δεν είδα πουθενά κανένα μαγικό ραβδί ή καμιά κρυστάλλινη σφαίρα, αλλά προετοιμάστηκα έτσι κι αλλιώς για κάτι παρόμοιας λογικής. Αν ο Φίλιπ πίστευε στη χρωματοθεραπεία, εμένα μου ήταν αρκετό. Ο Δρ Μπρόγιαρ χαμήλωσε τα γυαλιά του.

«Μάλιστα. Υστερικός κόμβος».

Άρχισα να του εξηγώ τι ήταν, αλλά με διέκοψε. «Γιατρός είμαι».

«Συγγνώμη». Ναι, αλλά λένε «Γιατρός είμαι» οι αληθινοί γιατροί;

Εξέτασε ήρεμα τα μάγουλά μου, ενώ κάρφωνε ένα χαρτί μ' έναν κόκκινο μαρκαδόρο. Στο χαρτί υπήρχε ένα πρόσωπο, ένα τυπικό διάγραμμα προσώπου με την ένδειξη ΣΕΡΙΑ ΓΚΛΙΚΜΑΝ.

«Τι σημειώσατε εκεί...;»

«Τη ροδόχρου σας».

Τα μάτια στο χαρτί ήταν μεγάλα και στρογγυλά, ενώ τα δικά μου εξαφανίζονται τελείως όταν χαμογελάω και η μύτη μου μοιάζει πιο πολύ με πατάτα. Κι όμως, τα διαστήματα *ανάμεσα* στα χαρακτηριστικά μου είναι απόλυτα συμμετρικά μεταξύ τους. Μέχρι στιγμής κανείς δεν το έχει προσέξει. Και τ' αυτιά μου: δυο αξιολάτρευτα κοχυλάκια. Τα μαλλιά μου τα έχω πάντα πίσω τους και προσπαθώ να μπαίνω σε χώρους με πολύ κόσμο περπατώντας πλάγια, με τ' αυτιάκια μου σε πρώτο πλάνο. Ο γιατρός κύκλωσε το φάρυγγα στο χαρτί και τον γέμισε με σταυρωτές μολυβιές.

«Πόσον καιρό έχετε τον κόμβο;»

«Έρχεται και φεύγει, κάπου τριάντα χρόνια. Τριάντα με σα-
ράντα χρόνια».

«Έχετε κάνει ποτέ θεραπεία;»

«Προσπάθησα να πάρω παραπεμπτικό για εγχείρηση».

«Εγχείρηση».

«Για να μου αφαιρέσουν την μπάλα».

«Το ξέρετε ότι δεν πρόκειται για αληθινή μπάλα».

«Έτσι λένε».

«Η συνήθης αντιμετώπιση είναι η ψυχοθεραπεία».

«Το ξέρω». Δεν του εξήγησα πως ήμουν μόνη. Η ψυχοθε-
ραπεία είναι για ζευγάρια. Όπως και τα Χριστούγεννα. Όπως
και το κάμπινγκ. Και το ελεύθερο κάμπινγκ. Ο Δρ Μπρόγιαρ
άνοιξε ένα συρτάρι γεμάτο γυάλινα μπουκαλάκια που κροτάλι-
σαν. Διάλεξε ένα με την ένδειξη ΚΟΚΚΙΝΟ. Κοίταξα με κάποια
δυσπιστία το εντελώς διάφανο υγρό. Μου θύμιζε νερό.

«Είναι η ουσία του κόκκινου», είπε απότομα. Τον αντιλή-
φθηκε το σκεπτικισμό μου. «Το κόκκινο είναι ενέργεια, η οποία
αποκτά απόχρωση μόνο στην ακατέργαστη μορφή της. Πάρτε
τριάντα मिलीटर τώρα και άλλα τριάντα κάθε πρωί μετά την
πρώτη ούρηση». Κατάπια μια σταγόνα.

«Γιατί πριν από την πρώτη ούρηση;»

«Πριν σηκωθείτε και αρχίσετε να κινείστε – η κίνηση αυξά-
νει την κεντρική θερμοκρασία σώματος».

Το σκέφτηκα λίγο. Κι αν ένας άνθρωπος ξυπνήσει και αμέ-
σως κάνει σεξ πριν από την ούρηση; Σίγουρα αυξάνεται η κε-
ντρική θερμοκρασία σώματος έτσι. Αν ήμουν στα τριάντα μου
αντί για τα σαράντα, θα έλεγε άραγε πριν από την πρώτη ού-
ρηση ή πριν από τη συνουσία; Αυτό είναι το πρόβλημα με τους

άντρες της ηλικίας μου – είμαι κατά κάποιον τρόπο μεγαλύτερή τους. Ο Φίλιπ είναι εξηντάρης, οπότε μάλλον με σκέφτεται ως γυναίκα νεότερη, σχεδόν κοριτσάκι. Όχι ότι με σκέφτεται ακόμα, δηλαδή – είμαι απλώς κάποια που εργάζεται στην Όπεν Παλμ. Αλλά αυτό μπορεί ν' αλλάξει μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Θα μπορούσε να είχε αλλάξει και σήμερα, στην αίθουσα αναμονής. Ίσως υπάρχουν ακόμα περιθώρια να συμβεί, αν τον έπαιρνα τηλέφωνο. Ο Δρ Μπρόγιαρ μου έδωσε ένα άλλο χαρτί.

«Δώστε το στη Ρούθι, στη γραμματεία. Σας κανόνισα την επόμενη επίσκεψη, αλλά αν ο κόμβος σας χειροτερέψει στο μεταξύ, ίσως χρειαστεί να σκεφτείτε το ενδεχόμενο της ψυχανάλυσης».

«Θα πάρω κι εγώ τέτοιο κρύσταλλο;» Έδειξα κάτι κρυστάλλους που κρέμονταν σαν τσαμπί απ' το παράθυρο.

«Την επόμενη φορά».

Η γραμματέας έβγαλε φωτοτυπία την κάρτα ασφάλισής μου ενώ μου εξηγούσε πως η χρωματοθεραπεία δεν καλύπτεται από ασφαλιστικούς φορείς.

«Το επόμενο διαθέσιμο ραντεβού είναι στις δεκαεννέα Ιουνίου. Προτιμάτε πρωί ή απόγευμα;» Τα μακριά ως τη μέση γκριζα της μαλλιά ήταν κάπως απωθητικά. Και τα δικά μου έχουν γκριζάρει, αλλά τα φροντίζω.

«Δεν ξέρω – πρωί;» Φεβρουάριος ήταν ακόμα. Μέχρι τον Ιούνιο ίσως να ήμασταν πια ζευγάρι με τον Φίλιπ, ίσως να ερχόμασταν μαζί στον Δρ Μπρόγιαρ, πιασμένοι χέρι χέρι.

«Νωρίτερα δε γίνεται;»

«Ο γιατρός βρίσκεται σ' αυτό το γραφείο μόνο τρεις φορές το χρόνο».

Κοίταξα την αίθουσα αναμονής. «Ποιος ποτίζει το φυτό;» Έσκυψα κι ακούμπησα το δάχτυλό μου στο χώμα της φτέρης μες στη γλάστρα. Ήταν νωπό.

«Υπάρχει κι άλλος γιατρός εδώ». Μου έδειξε δύο διαφορετικές βάσεις με εταιρικές κάρτες. Οι μεν ανήκαν στον Δρ Μπρόγιαν και οι άλλες σε κάποια Δρ Τίμπετς. Προσπάθησα να πάρω από μία χωρίς να χρησιμοποιήσω το βρόμικο δάχτυλό μου.

«Εννέα και σαράντα πέντε είναι καλά;» με ρώτησε και μου πρόσφερε ένα κουτί με χαρτομάντιλα.

Διέσχισα τρέχοντας το υπόγειο γκαράζ κρατώντας το κινητό μου και με τα δυο χέρια. Μόλις κλείδωσαν οι πόρτες και μπήκε σε λειτουργία ο κλιματισμός, πήρα τα πρώτα εννιά νούμερα απ' το τηλέφωνο του Φίλιπ, αλλά αμέσως σταμάτησα. Δεν τον είχα ξαναπάρει τηλέφωνο. Έξι χρόνια τώρα, πάντα εκείνος με καλούσε, και μόνο στην Όπεν Παλμ και μόνο με την ιδιότητα του μέλους του συμβουλίου. Ίσως να μην ήταν και πολύ καλή ιδέα. Η Σούζαν θα είχε αντίθετη άποψη. Εκείνη ήταν που έκανε το πρώτο βήμα με τον Καρλ. Η Σούζαν κι ο Καρλ ήταν τ' αφεντικά μου.

«Αν νιώθεις κάποια σύνδεση, μην ντρέπεσαι», μου είχε πει κάποτε η Σούζαν.

«Θα μου δώσεις ένα παράδειγμα μη ντροπής;»

«Δείξ' του πως το 'χεις».

Περίμενα τέσσερις μέρες, για να είμαι σίγουρη, και μετά της ζήτησα να μου δώσει ένα παράδειγμα. Πώς είναι να «το 'χεις» δηλαδή; Με κοίταξε για κάμποση ώρα και μετά πήρε έναν παλιό φάκελο απ' τα σκουπίδια και ζωγράφισε πάνω ένα αχλάδι. «Αυτό είναι το σχήμα του σώματός σου, έτσι; Στενούτσικο

επάνω και όχι τόσο στενούτσικο κάτω». Ύστερα μου εξήγησε την ψευδαίσθηση που δημιουργείται όταν μια γυναίκα φοράει σκούρα χρώματα κάτω και φωτεινά χρώματα πάνω. Όταν βλέπω άλλες γυναίκες μ' αυτό το χρωματικό συνδυασμό, κοιτάζω να δω αν έχουν κι εκείνες σωματότυπο σαν αχλάδι και πάντα πέφτω μέσα – δυο αχλάδια αναγνωρίζουν το ένα το άλλο.

Κάτω από το σκίτσο έγραψε το νούμερο κάποιου που πίστευε πως θα 'ταν πιο κατάλληλος για μένα από τον Φίλιπ – ενός χωρισμένου αλκοολικού πατέρα ονόματι Μαρκ Κούν. Ο οποίος με έβγαλε για φαγητό στο Μανταρέτ, ένα κινέζικο εστιατόριο της σειράς στη Λεωφόρο Μπέβερλι. Κι όταν δεν ευοδώθηκε η φάση, η Σούζαν με ρώτησε μήπως τελικά έφταιγε κάτι άλλο. «Μπορεί να μη φταίει ότι δε σ' αρέσει ο Μαρκ. Μπορεί να μη σ' αρέσουν όλοι οι άντρες». Μερικές φορές οι άνθρωποι σχηματίζουν αυτή την εντύπωση εξαιτίας των μαλλιών μου. Είναι κοντά. Επίσης, φοράω παπούτσια με τα οποία μπορείς να περπατήσεις κανονικά: άνετα αντρικά ή περιποιημένα αθλητικά – αντί για τίποτα φανταχτερά ψηλοτάκουνα. Ναι, αλλά θα χοροπηδούσε τόσο η καρδιά μιας ομοφυλόφιλης γυναίκας στη θέα ενός εξηνταπεντάχρονου με γκρι πουλόβερ; Ο Μαρκ Κούν ξαναπαντρεύτηκε πριν από λίγα χρόνια. Και η Σούζαν δεν παρέλειψε να μου το τονίσει. Πάτησα το τελευταίο πλήκτρο που ολοκλήρωνε το νούμερο του Φίλιπ στο τηλέφωνο.

«Εμπρός;» Ακούστηκε κοιμισμένος.

«Γεια, η Σέριλ είμαι».

«Η...;»

«Από την Όπεν Παλμ».

«Α, καλώς την! Καταπληκτική η εκδήλωση, πολύ το γλέντησα. Τι μπορώ να κάνω για σένα, Σέριλ;»

«Ήθελα απλώς να σου πω ότι πήγα στον Δρ Μπρόγιαρ». Μεγάλη παύση. «Το χρωματοθεραπευτή», πρόσθεσα.

«Τον Τζενς! Φοβερός δεν είναι;»

Είπα πως τον βρήκα εξάισιο.

Αυτό ήταν και το σχέδιό μου, να χρησιμοποιήσω την ίδια λέξη που είχε χρησιμοποιήσει κι ο Φίλιπ για να περιγράψει το κολιέ μου στην εκδήλωση. Είχε ανασηκώσει τις βαριές χάντρες από το στέρνο μου και είχε πει, «Εξάισιο αυτό. Πού το πήρες;» κι εγώ είπα, «Από έναν πωλητή στη βιολογική αγορά», και μετά εκείνος έσφιξε τις χάντρες για να με τραβήξει προς το μέρος του. «Επ», είχε πει, «Μ' αρέσει αυτό. Πολύ χρήσιμο». Ένας εξωτερικός παρατηρητής, όπως η Νάκακο, η υπεύθυνη για τις προτάσεις χρηματοδότησης, μπορεί να είχε σκεφτεί πως ήταν πολύ υποτιμητική εκείνη η στιγμή, αλλά εγώ ήξερα πως η υποτίμηση ήταν ένα αστείο. Ο Φίλιπ απλώς κορόιδευε τους τύπους που όντως φέρονται έτσι. Τέτοια πράγματα τα κάνει χρόνια τώρα. Μέχρι και κατά τη διάρκεια ενός μίτινγκ μια φορά, επέμενε πως το φερμουάρ της μπλούζας μου ήταν κατεβασμένο από πίσω. Το κατέβασε μόνος του και γέλασε. Κι εγώ είχα γελάσει, αμέσως μόλις κατάφερα να το ανεβάσω ξανά. *Καλά, το πιστεύεις πως υπάρχουν τέτοιοι τύποι; Κάτι γλοιώδη πράγματα που κάνουν.* Αυτή ήταν και η πλάκα. Όμως είχε κι άλλο επίπεδο, επειδή το να μιμείσαι ανεγκέφαλους ήταν κάπως απελευθερωτικό – σαν να παριστάνεις το παιδί ή τον τρελό. Ήταν κάτι που μπορούσες να το κάνεις μόνο με κάποιον που εμπιστευόσουν πραγματικά, κάποιον που ήξερε πόσο ικανός και καλός ήσουν στ' αλήθεια. Όταν άφησε το κολιέ μου, εμένα μ' έπιασε ένας μικρός ξερόβηχας, που οδήγησε στη συζήτηση για τον υστερικό κόμβο μου και το χρωματοθεραπευτή.

Η λέξη *εξαίσιο* δε φάνηκε να πυροδοτεί καμιά αντίδραση εκ μέρους του. Έλεγε πως ο Δρ Μπρόγιαρ ήταν ακριβός αλλά τα άξιζε τα λεφτά του, και μετά η φωνή του άρχισε να παίρνει μια απόχρωση ευγένειας. «Ωραία, μάλλον θα τα πούμε στη συνάντηση του συμβουλίου α...» αλλά πριν προλάβει να πει *αύριο*, τον διέκοψα.

«Όταν δεν ξέρεις τι να κάνεις, βάλε μια φωνή!»

«Ορίστε;»

«Είμ' εδώ για σένα. Όταν δεν ξέρεις τι να κάνεις, βάλε φωνή».

Τι σιωπή ήταν αυτή. Ούτε ο πιο γιγάντιος καθεδρικός ναός του κόσμου δεν βίωσε ποτέ τέτοιο κενό. Ξερόβηξε. Ο βήχας αντήχησε στο θόλο και τρόμαξε τα περιστέρια.

«Σέριλ;»

«Ορίστε».

«Νομίζω πως πρέπει να κλείσω».

Δεν είπα τίποτα. Πάνω απ' το πτώμα μου θα 'πρεπε να περάσει για να κλείσει το τηλέφωνο.

«Αντίο», είπε, κι ύστερα από μια μικρή παύση το 'κλείσε.

Έβαλα το κινητό μου στην τσάντα. Αν το κόκκινο είχε ήδη αρχίσει να επιδρά, τότε η μύτη και τα μάτια μου θα ήταν τώρα διάστικτα απ' αυτό το πανέμορφο μυρμήγκιασμα, ένα εκατομμύριο μικροσκοπικές βελόνες που γίνονται ένα πελώριο αλμυρό ποτάμι, με την ντροπή να πλημμυρίζει τα δάκρυά μου και να ξεχειλίζει απ' τα μάτια μου. Το κλάμα προχώρησε στο φάρυγγά μου κάνοντάς τον να πρηστεί, όμως αντί ν' αναβλύσει προς τα πάνω, έμεινε εκεί κάτω και σχημάτισε μια απειλητική μπάλα. Υστερικός κόμβος.

Κάτι χτύπησε το αμάξι μου και ταραχτήκα. Ήταν η πόρτα του διπλανού αυτοκινήτου: μια γυναίκα προσπαθούσε να βο-

λέψει το μωρό της στο κάθισμά του. Κρατώντας το λαιμό μου, έσκυψα να κοιτάξω, αλλά τα μαλλιά της έκρυβαν το πρόσωπό του κι ήταν αδύνατο να καταλάβω αν ο μικρός ήταν από κείνα τα μωρά που θεωρώ δικά μου. Όχι δικά μου με τη βιολογική έννοια, απλώς... οικεία. Τα ονομάζω Κουμπέλκο Μπόντι. Ένα δευτερόλεπτο αρκεί για να καταλάβω. Και τις μισές φορές δεν αντιλαμβάνομαι καν πως το κάνω, μέχρι που το 'χω κάνει.

Η οικογένεια Μπόντι ήταν για μια περίοδο φίλοι με τους γονείς μου, στις αρχές της δεκαετίας του εβδομήντα. Ο κύριος και η κυρία Μπόντι και το αγοράκι τους, ο Κουμπέλκο. Αργότερα, όταν ρώτησα τη μαμά μου, είπε πως αποκλείεται να τον έλεγαν έτσι, αλλά πώς τον έλεγαν; Κέβιν; Μάρκο; Δε θυμόταν. Οι γονείς έπιναν κρασί στο σαλόνι κι εμένα μου είχαν πει να παίζω με τον Κουμπέλκο. Δείξ' του τα παιχνίδια σου. Καθόταν ήσυχος κοντά στην πόρτα του δωματίου μου με μια ξύλινη κουτάλα στο χέρι, την οποία πού και πού κοπανούσε στο πάτωμα. Μεγάλα μαύρα μάτια, ροδαλά και παχουλά μαγουλάκια. Ήταν πολύ πολύ μικρός. Ίσα που θα 'χε κλείσει χρόνο. Ύστερ' από λίγο πέταξε την κουτάλα και πάτησε τα κλάματα. Έμεινα να τον κοιτάξω που έκλαιγε για λίγη ώρα, περιμένοντας πως όλο και κάποιος θα φανεί, οπότε τελικά τον έχωσα στη μικρή αγκαλιά μου κι άρχισα να νανουρίζω το παχουλό κορμάκι του. Ηρέμησε σχεδόν αμέσως. Τον κρατούσα σφιχτά στην αγκαλιά μου κι εκείνος με κοίταζε. Τον κοίταζα κι εγώ, με κοίταζε κι αυτός, και τότε ήξερα πως μ' αγαπούσε περισσότερο απ' όσο αγαπούσε τη μητέρα και τον πατέρα του και πως με έναν εντελώς αληθινό και μόνιμο τρόπο ανήκε σ' εμένα. Μιας και ήμουν μόνο εννιά, δε μου ήταν τελείως ξεκάθαρο αν ήταν δικός μου ως παιδί ή ως σύζυγος, αλλά δεν είχε σημασία. Εγώ ένιωθα πως ήμουν έτοι-

μη ν' αντιμετωπίσω την πρόκληση της καρδιάς. Ακούμπησα το μάγουλό μου στο δικό του και συνέχισα να τον αγκαλιάζω. Έλπιζα να κρατήσει αιώνια αυτή η αγκαλιά. Αποκοιμήθηκε, το ίδιο κι εγώ κατά διαστήματα, μπαινόβγαινα απ' το συνειδητό στην ύπνωση, απαγκιστρωμένη από χρόνο και κλίμακα, με το ζεστό κορμάκι του πελώριο τη μια και μικροσκοπικό την άλλη – ώσπου μου τον πήρε απότομα απ' τα χέρια η γυναίκα που θεωρούσε τον εαυτό της μητέρα του. Καθώς οι μεγάλοι κατευθύνονταν προς την πόρτα με μεγαλόφωνα και κουρασμένα αντίο - ευχαριστώ, ο Κουμπέλκο Μπόντι με κοιτούσε με μάτια πανικόβλητα.

Κάνε κάτι. Με παίρνουν μακριά.

Θα κάνω, μην ανησυχείς. Κάτι θα κάνω.

Φυσικά και δε θα τον άφηνα να χαθεί στη νύχτα, το καλό μου το αγοράκι. *Αλτ! Παραδώστε τον!*

Όμως η φωνή μου είναι πολύ σιγανή, δε βγαίνει καν απ' το κρανίο μου. Δευτερόλεπτα αργότερα, χάνεται στη νύχτα, το καλό μου το αγοράκι. Και δεν τον ξαναβλέπω ποτέ πια.

Μόνο που τον ξαναείδα – ξανά και ξανά. Μερικές φορές είναι νεογέννητο, άλλες ήδη μπουσουλάει. Καθώς έβγαινα από το υπόγειο πάρκινγκ, κατάφερα να δω καλύτερα το μωρό στο διπλανό αμάξι. Ένα κοινό μωρό ήταν.

MIRANDA JULY

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΚΟΣ

Η Σέριλ είναι μια σφιγμένη, ευάλωτη γυναίκα που ζει μόνη και βασανίζεται από έναν *υστερικό κόμβο* που νιώθει στο λαιμό. Τη στοιχειώνει η ανάμνηση ενός μωρού, αγοριού, που είχε συναντήσει στα εννέα της χρόνια και το οποίο μερικές φορές επανεμφανίζεται μπροστά της μεταμορφωμένο στα μωρά ανθρώπων που συναντάει. Έχει επίσης εμμονή με τον Φίλιπ. Πιστεύει ότι έχουν κάνει έρωτα σε πολλές προηγούμενες ζωές, στην τωρινή όμως η σχέση τους δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί.

Όταν της ζητάνε τα αφεντικά της να φιλοξενήσει την εικοσάχρονη κόρη τους, την Κλι, ο εκκεντρικά τακτοποιημένος κόσμος της Σέριλ καταρρέει.

Τρυφερό, καθηλωτικό, έξυπνα αστειό, γεμάτο αχαλίνωτο σεξουαλικό πάθος και έντονη μητρική αγάπη, το πρώτο μυθιστόρημα της Miranda July επιβεβαιώνει πως είναι μια εντυπωσιακά πρωτότυπη σημερινή φωνή και μια συγγραφέας διαχρονικής αξίας.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΚΟΣ είναι εκθαμβωτικός, ενοχλητικός, αξέχαστος!

ISBN 978-960-569-333-6

9 789605 693336

Κωδ. μηχ/σης 25.067

www.epbooks.gr